

Viering 1e zondag van de Advent

Genade, vrede, en liefde voor ons allen in de naam van de Vader, Zoon en heilige Geest.

De donkerte van dit jaargetijde komt ons iedere avond weer wat eerder tegemoet. Het is de tijd waarin we opnieuw uitzien naar het licht. De Adventstijd.

De adventskrans hangt weer midden in de kerk. Iedere zondag gaan we een kaars meer aansteken. Vandaag de eerste kaars.

We maken in deze donkerste tijd van het jaar eigenlijk een tegendraadse beweging. Groeiend licht dat (rondom en) met de kerst op z'n helderst zal zijn.

Wees waakzaam, horen we vandaag. Laat je niet leiden door angst en moedeloosheid vanwege al het duister en het onheilspellende wat gebeurt, heb vertrouwen, ga de weg van hoop. Luister naar de profeten die ondanks alle donkerte je voorhouden: toch is er licht. Kijk goed rondom je waar het zich voordoet, en verbind je met al die mensen die gaan voor het licht en samen de goede richting in het zicht houden.

Wees elkaars hoeders, bid om kracht en houdt het verlangen naar het licht in je zelf en elkaar gaande.

“Ad te levavi animan meam ” zong het koor:

Tot U mijn God richt ik mijn geest,
tot U verhef ik me met heel mijn wezen
op U blijf ik vertrouwen, wat me ook allemaal gebeurt
want al wie naar U blijft uitzien zal niet worden
teleurgesteld.

Wijs mij Heer Uw wegen, leer mij uw paden kennen.
Dit refrein is een gebed: een adventsgebed dat ons

doet uitzien naar de licht dat wij verwachten

Overweging

Het evangelie wat U zojuist hoorde begint heel dreigend: Tekenen aan het hemelgewelf aan zon, maan en sterren, en op aarde zullen de volken in paniek raken, radeloos door het gebulder van de onstuimige zee. Het lijkt wel, zou je kunnen denken, het nieuws van vandaag de dag.

Enorme overstromingen, bosbranden, een alles verwoesten- de droogte op veel continenten, poolkappen die gaan smelten door de opwarming van de aarde. De corona besmetting die opnieuw rondom ons heen woed. Het zijn geen sprookjes maar onweerlegbare feiten die we voor onze ogen zien gebeuren. En tel daar nog maar eens bij de verschrikkelijke dingen die mensen elkaar aandoen, terreur en oorlog, de vluchtelingenproblematiek die niet op te lossen lijkt. Meermalen bekruipt ons het nare onzekere gevoel: Waar moet dat alles in onze tijd toch naar toe?

Wat in de bijbel verhalen zijn, - zoals in de lezing van Jeremia en Jezus - hebben we door de eeuwen heen steeds zien gebeuren: het is altijd zolang de mensheid bestaat een wankel evenwicht geweest tussen rampen en voorspoed, tussen verschrikking en geluk, tussen wreedheid en tederheid, donker en licht in welke eeuw dan ook.

Jeremia trad op in de donkerste jaren van de geschiedenis van Juda. Hij zag met eigen ogen de verwoesting van de tempel van Jeruzalem en

ondervond zelf aan de lijve de catastrofe van de ballingschap. Hij schreef een brief aan de ballingen opdat ze de hoop niet zouden opgeven. Met zijn boodschap van hoop en vertrouwen wil hij een brug over de crisis slaan. "Er komt, profeteert hij, een tijd dat Ik (God) de belofte vervul, die Ik aan Israël en Juda gedaan heb. Dan schenk ik David een wettige afstammeling, die het land rechtvaardig en eerlijk bestuurt. Juda wordt gered en Jeruzalem is weer veilig! En de stad zal heten: Heer, onze gerechtigheid".

En ook Jezus ziet dat ongerechtigheid in zijn tijd volop zegeviert en hij roept in de evangelietekst op de hoop niet op te geven. "Richt U op, de hoofden omhoog. Blijf waakzaam en blijf bidden, want uw redding komt nabij". Maar wat is dat, waakzaam zijn? Wat is dat, bidden?

Waakzaam zijn; Zorg er voor dat je geest niet afgestompt raakt, geef je niet over aan verdoving van welke aard ook. Leef zelf, laat je niet leven. Blijf dicht bij jezelf en raak niet los van je ziel. Alle onheil in de wereld kun je niet voorkomen; leer het uithouden en verdragen bij wat je niet kunt oplossen en leer zien wat je zelf wel kunt doen. Heb geduld en blijf uitzien en ga het licht tegemoet.

Waakzaam zijn is ook altijd weer, oog en hart houden voor diegenen voor wie het leven een zware strijd is en hen zo veel mogelijk helpen hun menswaardigheid vast te houden. Ja ieder mens die zegt, ik ben er voor jou en deze zin tot leven brengt is waakzaam in de ogen van de Mensenzoon.

Waakzaam is ook de tijd nemen om stil te worden, in te keren in jezelf, te bidden en te mediteren. Wie bidt, ziet en luistert dieper, en dan hoor en zie je vaak meer dan er anders te horen en te zien valt. Wie bidt tot God en vraagt om zijn kracht, staat met meer vertrouwen in het leven en blijft open naar de toekomst.

Advent is de tijd om samen weer toe te groeien naar Kerstmis en doet ons er opnieuw van doordringen dat God naar ons toekomt, dat hij ons niet de rug toekeert, als onheil ons overvalt. Dat Hij in dit kind van kerstmis ons mensenbestaan heeft willen delen.

De liturgie in deze weken voor kerst is het moment waarop wij hier samen als gelovigen onze waakzaamheid collectief beleven en vieren. Het is nog te vroeg voor het volle licht van de kerstboom en de kerststal en al die kerstliedjes die de winkelstraten al weer gauw gaan vullen.

We willen onszelf nog niet in het volle licht zetten.

Wij willen eerst elkaar, in deze weken die aan kerstmis vooraf gaan, oproepen wakker te blijven en ons niet te laten ontmoedigen door de overvloed van negatieve berichten uit het nieuws. We willen elkaar ondersteunen en verbinding maken met iedere mens van goede wil die gestalte wil geven aan de oproep van de Mensenzoon om elkanders hoeder, broeder en zuster te zijn. Amen